

I skyrius

– **M**ama!

– Chm.

– Mama!

– Ką?

– Kieme vyras.

– Kas?

Keturmetė įsikibo į kėdę prie virtuvinio stalo kampo ir įsmeigė ilgesingą žvilgsnį į tirštą glajų, kuriuo mama tepė keksiuką.

– Mamyte, ar galiu biškį palaižyti?

– *Truputį* palaižyti. Kai baigsiu, galėsi išgrandyti puodą.

– Paruošei šokoladinio glajaus.

– Nes šokoladinis tavo mėgstamiausias, o tu – mano mylimiausia mergaitė, – pasakė Honorata ir mirktelėjo. – Be to, – paslaptinai nutęsė ji, – apglaisčiusi, keksiukus dar apibarsčiusiu.

Emilė visa nušvito, bet tuoj veidelis vėl apniuko nuo rūpesčio.

– Jis serga.

– Kas serga?

– Tas vyras.

– Koks vyras?

– Kieme.

Emilės žodžiai pagaliau prasiskverbė pro įgimtą mamos kantrybės skydą, atsijojantį nereikšmingus tauškalus.

– Ar tikrai lauke matai vyrą?

Honorata padėjo glaistytą keksiuką į lėkštę, mentelę įmetė į glaisto puodą ir nerūpestingai valydamasi rankšluosčiu rankas žengė pro mergaitę.

– Jis guli, nes serga, – paaiškino Emilė, sekdamą paskui motiną iš virtuvės į svetainę.

Honorata žvalgėsi pro langą, sukiojo galvą, bet matė tik priplaukos link besileidžiančią žalią pievelę, primenančią šventojo Augustino žolės reklamą.

Už nutriušusių medinių priplaukos lentų tingiai teliūškavo atakos vandenys, palei pat vandenį skraidė laumžirgiai, kartkartėmis užkliūdami už bangelės. Benamis katinas, kuris niekada nepaisė Honoratos aiškinimų, kad čia ne jo namai, šviesiaspalvių gvaizdūnių lysvėje tykojo grobio.

– Eme, aš nieko...

– Prie baltažiedžio krūmo, – neatlyžo Emilė. – Mačiau pro savo kambario langą.

Honorata nuėjo prie durų, jas atrakino, atstūmė skląstį ir išėjusi į priangį pažvelgė sirinės kinrozės pusėn.

Ir tikrai ten gulėjo vyras – kniūbsčias, truputį pasivertęs ant kairio šono, veidą nusukęs, kairė ranka ant galvos. Ne-krutėjo. Neatrodė, kad šonkauliai kilnotųsi, buvo neaišku, ar jis išvis kvėpuoja.

Ji mikliai atsisuko ir švelniai įstūmė Emilę atgal pro duris.

– Brangute, nueik į mano miegamąjį. Ant naktinio stalelio guli telefonas. Būk gera, atnešk jį man.

Nenorėdama išgąsdinti dukters, pasistengė nutaisyti kuo ramesnį balsą, o pati skubiai nulipo priangio laiptais ir nubėgo per rasotą žolę prie gulinčio žmogaus.

Jo drabužiai buvo purvini, kai kur perplyšę ir kruvini. Ant plaštakos ir nuogos ištiestos rankos buvo matyti kraujo dėmių. Tamsių plaukų kuokštas ant pakaušio sulipęs nuo kraujo krešulio.

Honorata atsiklaupė ir palietė jam petį. Kai vyras suvaitojo, atsiduso lengviau.

– Pone, ar girdite mane? Jūs sužeistas. Paskambinsiu pagalbos.

Jis taip mikliai atsisėdo, kad Honorata nespėjo nė atšlyti, ką jau kalbėti apie gynybą. Vyras puolė kaip žaibas, greitai ir vikriai. Kaire ranka čiupo jai už sprando, o dešiniąja į duobutę po šonkauliais įrėmė trumpą buką pistoleto vamzdį. Taikėsi aukštyn ir į kairę, tiesiai į širdį, ši iš baimės vos nesprogo.

– Kas dar čia yra?

Iš baimės jai užtraukė žadą; nepajėgė ištarti nė žodžio.

Jis suspaudė jai sprandą ir grėsmingai pakartojo:

– *Kas dar čia yra?*

Ji turėjo pasistengti, kol šiaip taip išlemeno:

– Mano... duk...

– Be mergaitės, dar kas yra?

Honorata papurtė galvą. Bent jau norėjo – jis laikė ją negaillestingu gniaužtu. Jautė įsispaudusį kiekvieną pirštą.

– Jeigu man meluojai... – Jo mėlynos akys smigo kaip lazeriai.

Vyruvi nė nebaigus grasinti, ji ėmė maldauti:

– Nemeluoju. Prisiekiu. Mes vienos. Neskriauskit mūsų. Mano duktė... jai tik ketveri. Padarysiu viską, ką liepsit, tik ne...

– Mama?

Honoratai sugniaužė širdį, ir ji vos girdimai beviltiškai sunkstė, kaip į žabangas patekęs žvėrelis. Vis dar negalėdama pasukti galvos, tik akimis surado Emilę. Ši stovėjo už kelių

metrų žaviai sulenkusi keliukus kaip antelė, ant mielo veidelio krito šviesios garbanėlės, iš po rausvų šilkinių gėlyčių, kuriomis buvo papuoštos basutės, kyšojo putlūs piršteliai. Abiem rankutėmis spaudė mobilųjį, akyse rūpestis.

Honoratą persmelkė meilė. Negi daugiau nepamatys Emilės sveikos, gyvos, nepaliestos? Mintis buvo siaubinga, akys nejučia prisipildė ašarų, bet pasistengė jas nuryti – dėl savo kūdikio.

Ji net nesuvokė, kad kalena dantimis, – kol nepabandė kalbėti. Šiaip ne taip išspaudė:

– Viskas gerai, brangute.

Paskui pažvelgė į vyrą, kuris paspaudęs gaiduką galėtų ištaškyti jos širdį. Ir Emilė liktų viena, išsigandusi, visiškai priklausoma nuo jo malonės.

Prašau. Honoratos akys meldė. Ji sušnibždėjo:

– Maldauju.

Kietos šaltos akys ją tebekaustė, bet pistoletą vyras atitraukė. Jis nuleido ginklą ant žemės ir paslėpė už šlaunies, kad Emilė nematytų. Vis tiek atrodė toks pat grėsmingas.

Jis paleido Honoratos sprandą ir pasuko galvą į Emilę.

– Sveika.

Jis nenusiypsojo. Abipus lūpų susimetė menkos raukšlės, bet vargu ar nuo šypsenos.

Emilė, baikščiai į jį žvelgdama, įbedė basutės nosį į tankią žolę.

– Labas.

Jis ištiesė ranką.

– Duokš telefoną.

Ji nekrustelėjo, o kai vyras ištiesęs ranką spragtelėjo pirštais, sumurmėjo:

– Tu nepasakei prašau.

Kažin ar jis mokėjo žodį *prašau*. Vis dėlto pasakė:

– Prašau.

Emilė žingtelėjo prie jo, tada staiga sustojo ir klausdama leidimo pažvelgė į mamą. Šios lūpos nevaldomai virpėjo, bet išspaudė šiokią tokią šypseną.

– Nesijaudink, brangute. Duok jam telefoną.

Emilė nedrąsiai žengė prie jų. Priėjusi pasilenkė ir metė jam telefoną.

Kruvina ranka sučiupo mobilųjį.

– Ačiū.

– Nėra už ką. Skambinsi seneliui?

Jo akys įsmigo į Honoratą.

– Senelis?

– Šiandien jis ateis vakarienės, – džiugiai pranešė Emilė.

Nenuleisdamas nuo Honoratos akių, vyriškis paklausė:

– Ar tiesa?

– Ar tau patinka pica?

– Pica? – Jis vėl pažvelgė į Emilę. – Taip. Žinoma.

– Mama sakė, kad ši vakarą galėsiu valgyti picą, nes bus šventė.

– Oho. – Jis įsikišo telefoną į priekinę purvinų džinsų kišenę, tada suėmė Honoratai už žasto ir stodamasis pakėlė ir ją. – Atrodo, kaip tik laiku čia atsidūriau. Eime vidun. Viską man papasakoti apie šio vakaro šventę.

Tvirtai spausdamas žastą, jis nuvairavo Honoratą į namą. Šiai kojos taip drebėjo, kad vos pajėgė žengti. Emilės dėmesį patraukė katinas. Nustraksėjo paskui jį šaukdama: „Ei, katum!“ – bet tas įsmuko į gyvatvorę tolimajame kiemo kampe.

Vos tik Emilė nutolo, kad nebegalėtų girdėti, Honorata išsižiojo:

– Turiu šiek tiek pinigų. Nedaug, gal porą šimtų dolerių. Šiek tiek papuošalų. Galit imti viską, ką turiu. Tik maldauju: neskriauskit dukrelės.

Ir veblendama ji visą laiką karštingai akimis naršė kiemą ieškodama ko nors, kokio nors ginklo. Vandens žarnos ritė ant terasos krašto? Pelargonijų vazonas ant apatinio laipto? Įkasta į žemę plyta? – jos juosė gėlyną.

Nė prie vieno iš tų daiktų nespėtų pribėgti, jei ištrūktų iš jo gniaužtų, bet ar tai įmanoma? – ranka buvo surakinta kaip replėmis. Jei mėgintų ištrūkti, vyras ją nušautų. Tada su Emile darytų ką panorėjęs. Vien apie tai pagalvojus, gerklėje įstrigo sprangus gumulas.

– Kur tavo valtis?

Ji pasuko galvą ir bukai pažvelgė į jį.

Vyras nekantriai parodė smakru į tuščią prielauką.

– Kas paėmė valtį?

– Aš neturiu valties.

– Nekvailink manęs.

– Pardaviau valtį... Prieš porą metų.

Atrodė, jis svarsto, ar ji nemeluoja. Tada paklausė:

– O kur tavo mašina?

– Priešais namą.

– Rakteliai joje?

Ji sudvejojo, bet kai jis tvirčiau suspaudė gniaužtą, papurtė galvą.

– Namie. Ant gembės prie virtuvės durų.

Jis jau lipo prieangio laiptais, stumdamas ją priešais. Jautė į nugarą įremtą pistoletą. Pasuko galvą norėdama pašaukti Emilę, bet jis paliepė:

– Palik ją ramybėje.

– Ką ketinat daryti?

– Na, pirmiausia, – jis atidarė duris ir stumtelėjo ją pro jas, – ketinu įsitikinti, ar nemelavai sakydama, kad čia nieko daugiau nėra. O tada... tada pažiūrėsim.

Ji jautė, koks jis įsitempęs, kai varė ją į tuščią svetainę, pas-
kui koridoriumi į miegamuosius.

– Čia nieko nėra, tik mudvi su Emile.

Pistoletu vamzdžiu jis atidarė Emilės miegamojo duris. Joms atsilapojus, atsivėrė rožinis vaizdas. Niekas netūno pasislėpęs. Vis toks pat nepatiklus, jis dviem žingsniais peršoko kambarį ir atplėšė spintos duris. Patenkintas, kad niekas joje nesislepia, išstūmė Honoratą atgal į koridorių, tada nuvairavo prie kito miegamojo ir suurzgė jai į ausį:

– Jei čia kas nors yra, tavo pirmą nušausiu. Aišku?

Jis luktelėjo, tarsi duodamas jai progą išsižadėti priesaikos, kad name nieko daugiau nėra, bet jai tebetylint bato nosimi spyrė į duris taip, kad šios atsitrenkė į sieną. Jos miegamasis atrodė pasityčiojamai tylus. Pro langines besiskverbianti saulė dryžino kietmedžio grindis, baltą dygsniuotą antklodę, blyškiai pilkas sienas. Įstrižuose saulės spinduliuose lubų ventiliatorius gainiojo dulkeles.

Jis stumtelėjo ją prie spintos ir liepė atidaryti. Šiek tiek atsipalaidavo, kai dirstelėjęs į vonios kambarį įsitikino, kad ir šis tuščias.

– Kur tavo ginklas? – įsmeigė žvilgsnį tiesiai jai į akis.

– Ginklas?

– Kur nors turi paslėpusi.

– Ne, neturiu.

Jo akys susiaurėjo.

– Prisiekiu, – patikino ji.

– Kurioje lovos pusėje miegi?

– Ką? Kodėl klausiat?

Jis nekartojo klausimo, tik spoksojo į ją.

– Dešinėje, – supratusi atsakė ji.

Jis atbulas žengtelėjo nuo jos prie naktinio stalelio dešinėje lovos pusėje ir atitraukė stalčių. Jame buvo žibintuvėlis,

romanas minkštais viršeliais, bet jokio mirtino ginklo. Tada, jos siaubui, jis pastūmė čiuzinį su visa patalyne, įsitikino, kad ir ten nieko nėra, tik lovos grotelės.

Smakru parodė vesti ją iš kambario. Jie grįžo į svetainę, o iš ten – į virtuvę. Jo akys lakstė iš kampo į kampą viską įsidėmėdamos. Žvilgsnis sustojo prie gembės sienoje ir kabančių ant jos raktelių.

Pamačiusi, į ką įsibrovėlis žiūri, ji išlemeno:

– Imkit mašiną. Tik išeikit.

Nekreipdamas dėmesio į jos žodžius, jis paklausė:

– Kas ten?

– Skalbykla.

Vyras priėjo ir atidarė duris. Skalbyklė ir džiovyklė. Sulankstyta ir atremta į sieną lyginimo lenta. Kabykla, ant jos džiovindavo intymius apatinius drabužėlius, keletas ir dabar kabėjo. Rinkinys švelniaspalvių nėrinių. Juoda liemenėlė.

Kai jis atsigrėžė, atšiaurios akys taip ją nužvelgė, kad veidas užkaito, nors pati užšalo ir suakmenėjo iš baimės.

Jis žengė žingsnį prie jos; ji atstupsta atsitraukė – nevalingas veiksmas gresiant mirtinam pavojui, o tokį jis aiškiai kėlė. Ji neturėjo jokių iliuzijų.

Jo išvaizda buvo grėsminga, akys ledinės, o veidas kaulėtas. Buvo aukštas ir liesas, bet raumenys po rankų oda tamprūs kaip lynai. Plaštakos net gumbuotos nuo išpampusių venų. Visas nevalyvas, drabužiai aplipę šiukšlėmis, į plaukus įsivėlę šapų, samanų siūlelių, lapelių. Atrodė, jam tai nė motais, kaip ir purvo gurvuoliai ant batų ir džinsų klešnių. Nuo jo dvokė dumblu, prakaitu ir pavojumi.

Tyloje girdėjo, kaip vyras alsuoja. Net girdėjo plakant savo širdį. Jis spigino tik į ją ir kėlė siaubą.

Jo neįveiktų, spustelėtų smiliumi – ir ją pervertų kulka. Jis stovi tarp jos ir stalčiaus, kuriame guli virtuviniai peiliai.

Ant stalviršio kavavirė, puspilnė šio ryto kavos, dar užtekti-
nai karštos, kad jį nuplikytų. Bet kad pasiektų kavą ar peilius,
turėtų pro jį prasmukti, o vargu ar pavyktų. Labai abejojo, ar
būtų greitesnė už jį, jei ir taip, jei sugebėtų išsprukti pro duris
ir dingti – negali palikti Emilės.

Vienintelė išeitis – blaivus protas ir įkalbinėjimas.

– Aš sąžiningai atsakiau į visus jūsų klausimus, tiesa? –
dusliu virpančiu balsu pasakė ji. – Siūliau pasiimti visus pini-
gus ir kitokius vertingus daiktus...

– Man nereikia tavo pinigų.

Ji parodė į kraujuojančius dryksnius ant jo rankų.

– Jūs sužeistas. Galva kruvina. Aš... Aš padėsiu.

– Greitoji pagalba? – jis pašaipiai sušnarpštė. – Nemanau.

– Tai ko... ko norit?

– Kad bendradarbiautum.

– Su kuo?

– Sudėk rankas už nugaros.

– Kam?

Tarsi apsisprendęs jis žengė porą žingsnių prie jos.

Ji tiek pat atsitraukė.

– Klausykit, – išspaudė ir apsilaižė lūpas. – Juk šito ne-
norit.

– Rankas už nugaros, – pakartojo jis ramiai, bet pabrėžda-
mas kiekvieną žodį.

– Prašau. – Ji jau kūkčiojo. – Mano mažoji...

– Neketinu kartoti. – Jis žengė dar vieną žingsnį.

Ji vėl atsitraukė ir atsirėmė į sieną.

Dar vienas žingsnis – ir jis buvo vos per kelis centimetrus
nuo jos.

– Daryk ką liepiama.

Ji norėjo priešintis – braižytis, kandžiotis, spardyti, kad
išvengtų ar bent atitolintų tai, kas rodėsi neišvengiama. Bet

baimindamasi, kas nutiks Emilei, jeigu jam nenusileis, padarė ką liepiama: sudėjo rankas už nugaros ir atsirėmė jomis į sieną.

Vyras palinko dar arčiau. Ji pasuko galvą į šalį, bet jis suėmė jai už smakro, vėl atsuko ir sušnibždėjo:

– Matai, kaip nesunkiai galėčiau tave nuskriausti.

Ji pažvelgė jam į akis ir pastirusi linktelėjo.

– Bet neskriausiu. Pažadu: neskriausiu nei tavęs, nei tavo mergaitės, jei darysi viską, ką liepsiu. Gerai? Sutarėm?

Jau buvo bepajuntanti šiokį tokį palengvėjimą dėl pažado, nors juo ir netikėjo, bet staiga suvokė, kas jis toks, ir ją užliejo nauja siaubo banga.

Netekusi žado, šiaip taip išdaužė:

– Jūs... jūs vyras, kuris vakar nušovė visus tuos žmones.

2 skyrius

– **K**oburnas. K-o-b-u-r-n-a-s. Pirmas vardas Li, antro vardo pirma raidė nežinoma.

Seržantas Fredas Hokinsas iš Tamboro policijos skyriaus nusiėmė skrybėlę ir nusibraukė prakaitą nuo kaktos. Nuo karščio ši jau buvo lipni, nors dar nebuvo nė devynių ryto. Mintyse ėmė keikti drėgną pakrantės Luizianos karštį. Visą amžių čia gyvena, bet taip ir nepriprato prie šutros, o bėgant metams darėsi tik nepakantesnis.

Jis kalbėjosi mobiliuoju telefonu su kaimyninės Terebono apygardos šerifu, pasakojo jam neviešas žinias apie vakarykštes žudynes.

– Greičiausiai čia netikra pavardė, bet toks vardas įrašytas jo įsidarbinimo anketoje, ir kol kas tai viskas, kuo galime remtis. Paėmėme jo mašinos padangų atspaudus... Taip, bjauriausia dalis. Įprastai galvotum, kad jis turėjo kuo greičiau mauti iš įvykio vietos, betgi jo mašina tebestovi darbuotojų aikštelėje. Gal pamanė, kad bus pernelyg lengvai atpažintas. Bet aš linkęs galvoti: jeigu ateini ir šaltakraujiškai nužudai septynis žmones, vargu ar samprotauji itin logiškai. Tik tiek galime pasakyti, iš ten jis nukulniavo pėsčiomis. – Fredas atsikvėpė. – Aš jau paleidau jo pirštų atspaudus per nacionalinę paieškos sistemą. Esu tikras, kad kas nors išlįs. Toks vyriokas kaip jis

turi turėti praeities dėmių. Pasidalysime viskuo, ką sužinosime, bet pats neketinu laukti, nedelskit ir jūs. Kuo greičiau pradėkit paieškas. Gavot mano faksogramą? Gerai. Padarykit kopijų ir duokit savo pavaduotojams, tegul išplatina.

Kol šerifas įtikinėjo stovintį prie patrulinės mašinos Fredą, kad jų skyrius pajėgus sučiupti besislapstantį vyrą ir jo sėbrus, jei anas ne vienas, Fredas linktelėdamas pasisveikino su priėjusiu broliu dvyniu Doralu.

Fredas buvo pastatęs savo automobilį dviejų eilių valstijos greitkelio kelkraštyje, menkame šešėlyje reklaminio skydo, kviečiančio į džentelmenų klubą netoli Naujojo Orleano oro uosto. Šešiasdešimt penkios mylios iki posūkio. Gaiviausi gėrimai. Pačios karščiausios moterys. Visiškai nuogos.

Fredui patiko tokie dalykai, bet nujautė, kad pramogoms teks palaukti – prieš tai reikės išsiaiškinti su Li Koburnu.

– Gerai išgirdote, šerife. Pati kruviniausia nusikaltimo vieta, kokią, savo nelaimėi, kada nors esu apžiūrinėjęs. Tikra skerdykla. Samas Marsetas iš arti nušautas į pakaušį.

Šerifas išreiškė savo pasibjaurėjimą dėl nusikaltimo žiaurumo ir baigdamas pažadėjo pranešti, jeigu pamišėlis žudikas pasirodytų jo apygardoje.

– Plepys, visas ausis išūžė senas ožys, – baigęs pokalbį pasiskundė broliui Fredas.

Doralas atkišo polistirolo puodelį su kava.

– Tau reikia kavos.

– Nėra laiko.

– Rask.

Fredas nekantriai nuėmė dangtelį ir gurkštelėjo. Iš nuostabos net atsilošė.

Doralas nusijuokė.

– Pamaniau, ir tau pravers truputis stimuliatorių.

– Ne veltui mes dvyniai. Ačiū.

Gerdamas stipriai pagardintą kavą, Fredas nužvelgė patru-
linių automobilių eilę kelkraštyje. Netoliese sukiojosi dešim-
tys uniformuotų pareigūnų iš įvairių žinybų, kai kurie kalbė-
josi mobiliaisiais, kiti buvo įknibę į žemėlapius, o dauguma
sutrikę ir išsigandę laukė darbo.

– Tikra velniava, – pusbalsiu burbtelėjo Doralas.

– Pasakyk ką nors, ko dar nežinau.

– Kaip miesto administracijos vadovas, atvykau pasiūlyti
visokeriopos pagalbos, kokią aš arba Tamboro miestas gali
suteikti.

– Kaip vadovaujantis bylos tyrėjas, dėkoju už miesto pa-
galbą, – komiškai atitarė Fredas. – O dabar, kai tas oficialus
mėšlas baigtas, pasakyk, ką manai, kur jis galėjo nubėgti?

– Tu faras, ne aš.

– Bet tu geriausias seklys visoje plačioje apylinkėje.

– Kai buvo nužudytas Edis, galbūt.

– Na, Edžio nebėra, užtat tu gyvas sveikas. Tu irgi kaip pėd-
sekys šuo. Susektum net blusą valkatos skuduruose.

– Taip, bet blusos ne tokios slidžios kaip tas vyrukas.

Doralas atvyko ne tarnautojo kostiumu, o apsirengęs kaip
medžiotojas – buvo visiškai tikras, kad dvynys brolis įtrauks
jį į gaudynes. Nusiėmęs kepšę su snapeliu ir vėsuodamasis pa-
žvelgė į pamiškę, kur rinkosi paieškos dalyviai.

– Jo slidumas mane ir baugina. – Fredas tik su broliu galėjo
pasidalyti tokiais nuogaštavimais. – Doralai, turim sučiupti
tą šunsnukį.

– Velniai jį rautų.

Fredas maktelėjo burbonu skiestos kavos likutį ir numetė
tuščią puodelį ant vairuotojo sėdynės.

– Pasiruošęs?

– Baik tauškęs, metas veikti.

Juodu nuėjo prie paieškos grupės. Kaip grupės vadovas, Fredas davė komandą pradėti paiešką. Pareigūnai išsiskleidė ir nužingsniavo per aukštą žolę prie pirmų medžių – miškas čia buvo tankus. Dresuotojai paleido pėdsekius šunis.

Paieška pradėta nuo šios vietos, nes vienas vairuotojas, vakar vėlai vakare šalikelėje keisdamas nuleistą padangą, matė į mišką bėgantį vyrą. Nekreipė į jį dėmesio, kol per šio ryto žinias neišgirdo apie grupinę žmogžudystę Karališkosios gabenimų bendrovės sandėlyje. Spėjamas šaudymo laikas visiškai sutapo su laiku, kai jis matė vyrą skubiai nubėgantį ir dingstantį miške; daugiau nieko negalėjo apie jį pasakyti – buvo pernelyg toli. Jis paskambino į Tamboro policijos skyrių.

Ne kažin kas Fredui ir kitiems paieškos dalyviams, bet kad neturi daugiau už ko užsikabinti, pradėjo nuo čia: mėgins rasti pėdsakus, kurie nuvestų prie įtariamo žudiko, tipo, vardu Li Koburnas.

Doralas nuleidęs galvą spoksojo į žemę.

– Ar Koburnui pažįstamos šios vietos?

– Nežinau. Gal pažįsta kaip savo kišenę, bet galbūt niekada nėra matęs šių pelkių.

– Tikėkimės.

– Darbo anketoje parašyta, kad į Tamborą jis atsikraustė iš Orindžo, Teksaso valstijos. Patikrinau adresą – pramanytas.

– Tai niekas aiškiai nežino, iš kur jis išdygo?

– Nebėra ko paklausti, – dygiai atsakė Fredas. – Jo bendradarbiai krovikai negyvi.

– Jis trylika mėnesių pragyveno Tambore. Turėjo kas nors jį pažinoti.

– Niekas neprisistatė.

– Ir neprisistatys, ar ne taip?

– Manau, savanorių neatsiras. Po tokių skerdynių kas norės prisipažinti buvęs jo draugas?

– Barmenas? Padavėja? Juk kur nors jis apsipirkdavo?

– Pareigūnai aiškinasi. Keletą kartų jį aptarnavusi „Rauso“ prekybos centro kasininkė sakė, kad buvo gana malonus, nors aiškiai ne iš draugiškųjų. Sakė, kad visada atsiskaitydavo gryniaisiais. Skersai išilgai patikrinome, kur įrašytas jo socialinio draudimo numeris. Jokių kreditinių, jokių skolų. Jokios sąskaitos jokiam banke. Matyt, išsigrynindavo atlyginimo čekį vienoje iš vietų, kur už pinigus viskas daroma.

– Vyrutis nenorėjo palikti popierinių pėdsakų.

– Ir nepaliko.

Doralas pasidomėjo, ar buvo apklausti Koburno kaimynai.

– Pats apklausiau, – atsakė Fredas. – Visi namo gyventojai pažinojo jį iš matymo. Moterims jis savaip patrauklus.

– Kaip savaip?

– Norėtų su juo pasidulkinti, bet laiko nemalonių tipu.

– Tai ir yra „savaip“?

– Aišku, tai ir yra „savaip“.

– Kas tau taip paporino?

– Kai ką ir pats nutuokiu. – Jis niuktelėjo broliui į pašonę. – Juk neabejoti, kad aš moteris suprantu geriau negu tu.

– Nagi, čiurkštelėk man ir ant kitos kojos.

Abu sukikeno, Fredas vėl surimtėjo.

– Vyr'ai, su kuriais kalbėjausi, sakė jautę, kad su Koburnu geriau neprasidėti; bet jis nekėlė jokių rūpesčių, pareidamas ir išeidamas niekam nė nelinktelėdavo.

– Draugė?

– Niekas nieko nežino.

– Draugas?

– Niekas nieko nežino.

– Apieškojote jo butą?

– Nuodugniausiai. Nedidelis kambario butelis rytinėje miesto dalyje, ir nė prakeiktos smulkmenos, kuri nors kiek

mums pagelbėtų. Spintoje darbiniai drabužiai. Šaldytuve – pyragėliai su vištiena. Tas vyras gyveno kaip vienuolis. Ant kavos staliuko vienintelis nučiupinėtas „Sports Illustrated“ numeris. Televizorius, bet kabelinės nėra. Visame bute – nė vieno sušikto asmeninio daiktelio. Jokios užrašinės, kalendoriaus ar adresų knygelės. Kaip iššluota.

– Kompiuteris?

– Nėra.

– O telefonas?

Žudynių vietoje Fredas rado mobilųjį telefoną ir nustatė, kad jis nepriklausė nė vienam iš kulkomis suvarpytų kūnų.

– Paskutiniai skambučiai: vienas į šlykščiąją kinų maisto skylę, kuri užsakymus išnešioja po miestą, ir vienas skambutis jam – reklama telefonu.

– Ir viskas? Du skambučiai?

– Per trisdešimt šešias valandas.

– Prakeikimas. – Doralas priplojo kandančią musę.

– Tikriname ankstesnius įrašus telefone. Aiškinamės, kiekno numeriai. Bet kol kas nieko nežinome apie Li Koburną, išskyrus, kad jis tebesišlaisto kažkur čia ir kad sėsime į šūdą, jeigu jo nesučiupsim, – suuzgė Fredas ir tyliau pridūrė: – Ir mieliau jį matyčiau lavonmaišyje negu su antrankiais. Ar ne geriausia būtų, jei jo kūną be gyvybės žymių rastume kokiam užtakyje?

– Žmonės dėl to nepyktų. Marsetas buvo labai gerbiamas. Galima sakyti, tikras Tamboro kunigaikštis.

Karališkosios gabenimo bendrovės savininkas Samas Marsetas buvo Rotary klubo prezidentas, Šventojo Bonifaco katalikų bažnyčios seniūnas, skautų erelis, masonas. Jis vadovavo įvairioms taryboms ir paprastai būdavo didysis maršalka per miesto Užgavėnių eitynes. Tikras bendruomenės ramstis, žmonėms jis patiko, juo buvo žavimasi.

O dabar jis lavonas su kulkos skyle pakaušyje, ir tarsi šito nebūtų pakakę jam užmušti, dar viena kulka dėl visa pikta buvo paleista į krūtinę. Kitų šešių nušautųjų veikiausiai nebūtų pernelyg gedėta, bet Marseto nužudymas į šio ryto spaudos konferenciją sutraukė visas didžiausias Naujojo Orleano televizijas. Apie tai rašė visi valstijos pakrantės laikraščiai.

Konferenciją vedė Fredas, jam iš šonų sėdėjo miesto pareigūnai, įskaitant ir jo brolių dvynį. Naujojo Orleano policijos skyrius paskolino Tamborui dailininką, tas pagal kaimynų apibūdinimą nupiešė Koburno portretą: baltasis, apie metro devyniasdešimties ūgio, vidutinio svorio, atletišškai sudėtas, juodi plaukai, mėlynos akys, pagal darbo dokumentus – trisdešimt ketverių metų.

Baigdamas spaudos konferenciją Fredas parodė televizinkinams portretą ir įspėjo vietinius: manoma, kad Koburnas tebesislepia apylinkėse, veikiausiai ginkluotas ir pavojingas.

– Gana sodriai viską pavaizdavai, – prisiminęs baigiamuosius Fredo žodžius, pasakė Doralas. – Kad ir koks slidus būtų Li Koburnas, nemanau, kad jam pavyktų iš čia pasprukti.

Fredas pažvelgė į brolių ir kilstelėjo antakį.

– Tu čia rimtai ar tik nori taip manyti?

Doralas nespėjo atsakyti, suskambėjo Fredo mobilusis. Pamatęs, kas skambina, jis nusišypsojo broliui.

– Tomas Vanalenas. FTB skuba į pagalbą.